

HRA NA BOHA

Josef Gust

HRA NA BOHA

Josef Gust

HRA NA BOHA

Josef Gust

Text © 2017 Josef Gust

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Návrh obálky: Josef Gust

Obálka © 2017 Petr Bauer

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-168-4 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-169-1 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-170-7 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

1.

„Tak děti, v dnešní hodině ruského jazyka mám pro vás překvapení,“ pronesla učitelka Marie Pavlíková.

„Kdo by chtěl, může si dopisovat s chlapcem nebo dívkou z naší spřátelené školy ve Sverdlovsku.“

Všechny děti ze 4.A při pohledu na obálky s červenomodrými proužky po obvodě, které držela soudružka učitelka v ruce jako vějíře, s nadšením zvedly ruce.

„Dobře, tak podle abecedního seznamu budete chodit ke stolu a každý si vybere jednu obálku.“

Položila všechny dopisy na kraj učitelského stolu. Byla si jistá, že při povinném zájmu všech žáků se dostane na každého. Dopisů bylo přesně dvacet šest. Stejně jako dětí ve třídě.

Jedním z nich byl Kája Wachtl. Jako poslední se nedočkavě zvedl z lavice a svižnými krůčky spěchal k paní učitelce.

„A na tebe, Kájo, zůstal tenhle,“ pronesla s trpkým úsměvem.

„Tak, a ještě mám pro vás pár informací. Doma si přečtete své dopisy a napíšete odpověď. Napoprvé, jak se jmenujete, kolik vám je let, kde bydlíte a co máte rádi. Poproste rodiče, ať vám koupí letecké obálky, to jsou takovéto proužkaté po obvodu.“

A až budete mít dopis hotový, půjdete ho dát na poštu. Příští hodinu si potom popovídáme o vašich nových kamarádech,“ dodala ještě učitelka, otevřela učebnici a přešla k normální výuce.

Byl nádherný jarní den, sluníčko šimralo svými paprsky rozkvétající přírodu a malý Kája utíkal domů ze školy. Světle modrá taška na zádech mu nadsakovala do nepravidelného rytmu a oči mu zářily nedočkavostí. Ve školní šatně se ani nerozloučil s kamarády, neboť myšlenky ho táhly k tomu dopisu od neznámého kamaráda z takové dálky. Už aby ho mohl otevřít.

Kája Wachtl bydlel v malém městečku nedaleko západoněmeckých hranic. Dva stupně základní školy, zdravotní středisko, několik různých obchodů. Z podniků cihelna, fabrika na výrobu plastových něčeho, zemědělské družstvo a drůbežárna. Kolorit města doplňovalo několik hospod, kde pravidelným návštěvníkem byl i Kájův táta. O další rozruch se ve městě starala právě probíhající výstavba sídliště.

Kája byl jedináček a zrovna procházel divným obdobím. Obdobím, které dosud neznal. Nic nebylo jako dřív. Rodiče se před měsícem rozvedli. Protože maminka pracovala na směny v nedalekém pivovaru a tatínek také na směny v cihelně, býval

Kája často sám. Bydleli v malém bytě čtyřpodlažní bytovky na okraji města.

Tatínek se odstěhoval. Aby bylo hlídání, začal Kája chodit několikrát v týdnu k dědečkovi a babičce, kteří měli domek na druhé straně města. Někdy tam i přespal. V malém pokojíku v podkroví, bez okna, kde kromě postele s obrovskou duchnou vycpanou pravým husím peřím a křížkem na zdi nebylo nic.

Kája se tu vždycky trochu bál. Když byl čas jít na kutě, nejprve rychle vystoupal dřevěné rozvrzané schody, rozsvítil v pokojíku a pod peřinu dal gumoflašku s teplou vodou. Potom seběhl dolů, vyčistil si zuby a popřál staříkům dobrou noc. Druhý výstup do pokojíku, hups do postele. Ještě zhasnout a rychle usnout. Někdy to moc rychle nešlo, protože zpoza dveří, stěn i stropu se ozývaly divné zvuky. Kája si myslel, že tyhle divné a strašidelné zvuky přicházejí z protějšího pokoje. Z pokoje, který byl zamčený a kam se nikdy nepodíval. Z pokoje, kam mu dědeček zakázal chodit i se na něj ptát. Jediné, co zatím Kája věděl, bylo, že ve střeše nad tímto pokojem je kus prosklené střechy, a tudíž tam musí být světlo. A že z několika klíčů, co visely na

držáčku u kamen v kuchyni, musí být jeden k těm zamčeným dveřím.

Dnes byla středa a škola skončila ve dvanáct hodin, takže celé odpoledne před ním. Domluva s maminkou byla, že až přijde v sedm hodin z práce, udělá večeři. Kája měl umýt nádobí a udělat si úkoly. Před bytovkou sundal tašku a vyndal klíče. Už dávno je nenosil na krku jako některé děti. Vchodové dveře zamyká protivná domovnice paní Vomáčková a Kája ji nemá rád, tak naschvál po sobě nezamyká. Schody bere po dvou. Na podestu vždy doskočí oběma nohama zároveň, aby to co nejvíc zadunělo. Ví, že domovnice bude prskat, a má z toho radost. Rychle odemyká dveře od bytu.

Je nervózní a zároveň nedočkavý, co asi je v tom dopise. Co může psát nějaký kluk z druhého konce světa? Vrtalo mu to v hlavě celou cestu domů a snažil se na to nemyslet, ale už ve škole, když na nástěnné mapě světa našel pohoří Ural a Sverdlovsk, sám pro sebe si zamumlal, že pěšky by tam teda rozhodně nechtěl jít a že i cesta autobusem bude asi delší než školní výlet do Prahy.

Při pohledu na špinavé nádobí zaváhal, co dřív, ale nádobí není pes, a tak nikam neuteče, zamudroval a začal na jídelní stůl vykládat obsah školní tašky. Taška měla dvě přihrádky. Ze zadní

vyndal atlas a zepředu učebnici ruského jazyka, do které dopis vložil. Trochu se pousmál, neboť si uvědomil, že když přijde domů, tašku ihned hodí ke skříňce u televize, a pokud to jde, do večera si jí nevšimne.

Dnes je to jinak. Vyndal dopis a začal ho pečlivě zkoumat. Na obálce byla napsaná adresa školy. Měl radost, že dopis je pro něj, i když ne tak úplně. Ten, kdo ho psal, nemohl vědět, komu přesně dojde. Ale Kája ještě nikdy žádný dopis nedostal, tak měl obrovskou radost, že tenhle je jeho první. Otočil obálku a kouká na tři slova napsaná azbukou pod horním okrajem. Igor Vasilijevič Timkov.

Až teď pochopil, jak učitelka věděla, který píšou holky a který kluci. Znova dopis potěžkal, ohmatal, jak je tlustý, a zkusil ho dát proti sluníčku, jestli nebude něco prosvítat. Chvilí přemýšlel, jak ho otevřít. Maminka vždycky odstříhla horní okraj, aby mohla potom psaní zase dát zpět, zatímco táta odtrhl růžek dopisu a prstem roztrhl bok se slovy, že nechápe, proč se s tím párat. Kája se rozhodl, že použije nůžky jako maminka, ale nejdříve ještě odnesl hrnek se zbytkem čaje od snídaně do dřezu. Pro jistotu, aby ho náhodou neporazil. Opatrně rozstříhl okraj, položil nůžky a vyndal bělounký

dvojlist přehnutého papíru. Očima přešel popsanou stránku a začal pomalu a nahlas číst:

Ahoj, jmenuji se Igor Vasilijevič Timkov. Bydlím ve městě Sverdlovsk. Je mi 9 let. Mám sestru Káču. Učím se hrát na housle. Maminka je učitelka. Tatínek je voják. Chci být taky voják. Budu čekat na dopis. Taky mi pošli fotografii.

Ahoj Igor

Kája rád hledal ve všem možném náznak tajemna a jeho představivost mu dávala pocit dospělejšího. První, co ho zarazilo, bylo to, jak byl dopis napsán. Takhle hezky psát bylo divný. Jako kdyby to psala holka. Třeba to mohla psát ta jeho sestra, nebo to za něj napsala maminka. Když je učitelka.

„Na to, že píše z takové dálky, toho moc nenapsal,“ pronesl nahlas.

Další, co ho zarazilo, byla věta „Taky mi pošli fotku“.

„Že by...“ rozevřel dopisní papír.

Na levé straně byla napsána adresa a naproti byla přilepená fotografie. Kája nevěřicně zíral na chlapce v uniformě s velkou čepicí na hlavě. Placatá čepice větší, než co má tatínek od sváteční požárníkové uniformy. Čepice, kterou si vždycky

tak hrdě nasazoval, i když mu vždycky spadla až do očí a on si ji musel přidržovat za přední štítek. Kluk v uniformě se na něj smál. Stál před nějakou kamennou zdí a fotka končila u jeho kolen.

Při dalším zkoumání objevil na hrudi toho kluka nějaké vyznamenání a mezeru mezi zuby, podobnou, jako má Kája. Chvíli přemýšlel, ale jediná možnost, jak dostat odpovědi na svou zvědavost, byla jasná.

Opatrně složil dopis, vložil ho zpět do obálky a nechal ho ležet na stole. Skříňka pod televizí sloužila jako jeho království. Zde měl uloženy všechny své osobní věci a věci do školy. Poklady a drobnosti v jeho věku nevyčísitelné hodnoty. S maminkou měl dohodu, že si tam bude udržovat pořádek, a maminka na oplátku nebude do jeho království nakukovat. Vnitřní stranu dvířek si vyzdobil zakoupenými obtisky závodních aut.

Otevřel skříňku, hmátnul za narovnané učebnice. Zde schovával plechovou krabičku od karlovarských oplatek, nyní sloužící pokladním účelům – stupeň největšího utajení. Tohle slovní spojení slyšel v televizi, když dávali detektivku. Podle něj tomuto stupni odpovídal lístek od spolužačky Aničky potvrzující setkání za kůlnou jejich domku a také odznak pionýra, do kterého, nevěděl proč, ho zatím

pořád nevzali. Otevřel víčko a vyndal papírovou dvacetikorunu. Na přiložený papírek, který sloužil pro přesnou evidenci, červenou tužkou napsal -20 Kčs. Až se vrátí se zbytkem, modrou tužkou napíše + a zase přesnou hodnotu. Na tenhle způsob hospodaření byl pyšný. Přesně ho dodržoval. Vše dal na své místo, dvacetikorunu strčil do zadní kapsy kalhot a zamířil rovnou na poštu.

Tam koupil sadu dopisních papírů a takzvané letecké obálky s těmi červenomodrými proužky po obvodu a vrátil se zpět domů. Zbytek peněz přesně zapsal modrou tužkou a uložil do krabičky.

Usadil se u jídelního stolu, vyndal propisku z penálu, ze sady dopisní papír. Začal přemýšlet, co napsat. Po chvíli se rozhodl, že to napíše podobně jako ten Igor.

Ahoj Igore, jmenuji se Karel Wachtl. Je mi taky 9. Tatínek i maminka pracují v závodě. Nemám sestru. Hraju si venku. Taky čtu knížky. Posílám taky fotografii. Já uniformu nemám. Proč ty jo? Co to je za vyznamení? Rychle mi napiš. Budu čekat.

Ahoj Karel

Svou adresu připsal pod své jméno. Při psaní si několikrát musel pomoci se slovníčkem. Byl

spokojený, jak se mu to povedlo napsat, a asi tak desetkrát to přečetl nahlas. Najednou se zarazil.

Fotku. Musím najít nějakou fotku.

Věděl, kam maminka dává fotografie. Krabice od bot uložená ve skříni v ložnici. Usadil se s ní na posteli a začal hledat tu správnou fotku. Mimino, zase mimino, školka, výlet s tátou a mámou, v lavici v první třídě, na nafukovače na rybníku, školní fotky tříd a další.

„Tak to je konec,“ zklamaně pronesl, když prolistoval všechny fotky, a žádnou, která by stála za to, nenašel.

„Vždycky si musíš nějak poradit,“ blikla mu v hlavě tatínkovo slova.

Možnost rychle se nechat vyfotit nepřicházela v úvahu. Věděl sice, kde je fotoateliér, ale zároveň věděl, že bude muset na fotky dlouho čekat. Pan fotografista byl místní známý opilec a podle tatínka vysedával v hospodě dvakrát tolik co on. To by zdrželo odeslání dopisu na kdoví jak dlouho. Znova se pustil do procházení fotografií.

Varianta, kde by stál alespoň trochu jako nový kamarád Igor, se ukázala jako jediná. Snímek pořízený tatínkem aparátem Směna v létě u dědečka. Vzal fotografii do ruky a civěl na ni ze všech možných stran.

Snažil se sám sobě namluvit „to by šlo“. Zároveň chápal, že fotografie, na které stojí jen v kraťasech, na hlavě má dědečkův klobouk na ryby a v náruči drží králíka, nebude tou správnou volbou. Vždycky si musíš nějak poradit, poradit, poradit.

„No jo, ale jak.“

Znovu začal procházet fotografie. Najednou si vzpomněl na vyřešení vánočního přání pro Aničku. Přehnutou čtvrtku prošil po obvodě červenou nití. Na jednu vnitřní stranu napsal Hezké Vánoce a pod nápis nakreslil větvíčku s ozdobou. Na protější stranu nalepil obrázek dědy Mráze na saních, co našel v časopise Květy. Hlavu dědy Mráze přelepil svou hlavou. Tu vystříhl z fotky, kde stojí s maminkou před autobusem. To jeli na výlet do Prahy. Přes hlavu tenkrát položil pětikorunu, obtáhl tužkou a pak už to byla sranda.

Anička to tenkrát ukázala všem ve třídě a jemu se všichni smáli. Tenkrát si slíbil, že už se mu nikdo smát nebude. Na Nový rok, když mu maminka řekla, aby si dal nějaké předsevzetí, věděl hned, co to bude. Aniče už žádný přání nedá.

Fotografie k možné úpravě rozložil po posteli. Pět z nich bedlivě zkoumal. Potom vzal jednu fotografii, otočil ji a začal s ní zakrývat části vybraných obrázků.

„A máme vítěze,“ usmál se.

Fotografie ze začátku školního roku. S rukama v kapsách nových texasek, které přivezla nějaká teta z Německa, co byla na návštěvě u babičky, pásek s přezkou a na sobě červené tričko. Líbilo se mu, jak se usmívá, i jak byly jeho blondaté vlasy upravené. S kamarádem Tondou Vaňkem stáli na trávníku u školy. Stáli přesně tak, aby mohl Tonda odstříhnout. Uklidil všechno na své místo a znova na stole se pustil do odstrižení Tondy. Pravítkem vše odměřil, narýsoval okraje a pečlivě vystříhl svou postavu. Vše perfektní, konstatoval při pohledu na výsledek.

Zároveň si vzpomněl na posměváčky, kvůli Aniččině přání. Byl mezi nimi i Tonda. A to byl jeho největší kamarád. Nůžkami oddělil Tondovi hlavu, ještě nohy a nakonec vše rozstříhal na úplně malinkaté kousky. Za hlasitého smíchu kousíčky zahrabal doprostřed obsahu odpadkového koše, aby je nikdo neobjevil.

Znova pohlédl na svou fotografii, obrátil ji a tužkou napsal:

Tvůj kamarád Karel z Československa.

Složil dopis, mezi listy přidal fotografii a vše vložil do obálky.

„Ble,“ ucedil skrz zuby, když olízl lepidlo na obálce a uzavřel ji. Zbývalo napsat adresu a nalepit známku!

Pošta, bliklo mu v hlavě. Rychlý rituál s vyndáním peněz a s dopisem v ruce utíkal na poštu. Nejprve nechápal, proč mu paní z pošty nechtěla žádné známky dát. Po vysvětlení, že obálku orazítkuje a to stačí, protože tato listovní zásilka poputuje leteckou přepravou, se uklidnil. Snad má pravdu, když tady pracuje, když to tak složitě vysvětlovala. Kája zaplatil, poděkoval a paní za přepážkou připomněl, hlavně ať ten dopis třeba nevypadne z toho letadla, že určitě potřebuje dostat odpověď. Na to už mu neodpověděla. Natahovala se po dopisu, co jí podávala nějaká tlustá paní v šatech s velkými kytkami, která si zrovna stoupla za Káju. Zpátky se vracel loudavě. Přemýšlel, kdy asi dostane odpověď, co v ní bude a jestli ten dopis fakt nemůže nějak vypadnout z toho letadla.

Doma poklidil a čtením knížky o Vinnetouovi si krátil čas, než přijde maminka.

Toho večera se mu dobře usínalo.

2.

Dny plynuly a Kája marně čekal na odpověď od nového kamaráda. To, že na ni čeká, mu připomněla i hodina ruského jazyka.

„Tak děti, dnes si povíme něco o dopisech, které jste minule dostali,“ začala soudružka učitelka Pavlíková vyučování.

Každý musel dojít k tabuli a říct něco o svém novém kamarádovi. Jestli odepsal a jestli mu s tím pomáhali rodiče anebo sourozenci a další detaily. Skoro každý totiž jen řekl jméno a co ten jejich kamarád ze Sovětského svazu dělá ve volném čase. Proto se učitelka snažila, aby toho děti řekly více. Poslední na řadě byl Kája.

Pomaloučku se došoural k tabuli, zadíval se na třídu a řekl: „Můj kamarád se jmenuje Igor, hraje na housle a nosí uniformu, na které má vyznamenání. Asi je voják,“ ještě rychle dodal.

Chvilí bylo ticho, když se ozvalo: „Lžeš!“ Z lavice se postavil Tonda Vaněk: „Sovětský voják by nikdy nenapsal fašistovi.“

Kája stál s pusou dokořán a nechápal, co to má znamenat. I další žáci seděli jak zařezaní. „Sednout oba dva,“ zahřímala učitelka.

Náhle se ozvalo zvonění.

„Do příští hodiny se naučte slovíčka, budeme zkoušet,“ dodala.

Žáci se postavili a učitelka odkráčela ze třídy.

Všichni si sedli, zůstali na svých místech a nezvyklé ticho se táhlo celou přestávku.

Po skončení vyučování Kája v šatně přistoupil k Tondovi: „Chci s tebou mluvit, tak na mě počkej před školou.“

„Klidně,“ odpověděl Tonda.

Tak rychle zavázat tenisky a sundat bundu z věšáku se Kájovi nikdy nepovedlo. Před školou umístěné lavičky už byly v obležení usměvavých žáků. Poslední lavičku zabírali vždycky čtvrtáci. Tonda a další tři kluci z party, se kterou chodil i Kája častokrát ven, stáli v hloučku a hlasitě diskutovali.

„Jak jsi to myslel s tím fašistou?“ rovnou spustil Kája, když dorazil ke skupince.

„Jak jsem řekl, připadá mi divný, že by sovětský voják napsal fašistovi. A to, že jste fašouni, říkal náš táta. Prej celá vaše rodina,“ odpověděl Tonda.

„Ty seš asi úplně blbej, jaký fašouni!“ rozkřikl se Kája. Cítil, jak se začíná třást. Červený v obličeji se rozhodoval, jestli se začít prát. Výškou byl na tom stejně jako ostatní, ale s Tondou se nikdy nepopral.

„Vodprejskni, fašouně,“ přidal se do rozhovoru svým pisklavým hlasem Pavel Novák, jeden z party. Ostatní se rozesmáli a společně začali skandovat „fašoun, fašoun“.

To už Kája nevydržel. S očima, které se začaly zalévat slzami, utíkal pryč. Bez nejmenšího ohlédnutí. Běžel, co nejrychleji mohl.

Cesta od školy vedla klidnou silnicí, obklopená domky a ústila na malebné náměstí. Tady došly Kájovi síly. Zpocený, udýchaný, s nudlí u nosu od brečení se zastavil u rohového krámku s potravinami. Snažil se nebrečet, ale slzy se nějak samy tlačily do očí.

„Co bulíš, prcku,“ uslyšel.

Zvedl hlavu a přes zalité oči civěl na docela velkého kluka, který držel v ruce nanuka.

„Ty si malej Wachtl, vid?“ spustil klidným hlasem. „Tvoje babi chodí k naší babi na kafe, skoro každěj den.“

Kája ho znal podle vidění, ale nikdy s ním nemluvil. Popotáhl nudli, co se právě snažila oddělit od nosu, a otřel zbytek do rukávu košile.

„Já jsem Ota Müller, z osmičky, ale už jsem měl bejt v devítce.“

„Na, jdu si pro novej,“ vrazil mu do ruky nanuka a zmizel v krámu.

Kája stál jak zařezaný.

Najednou byl ten kluk zpátky s novým nanukem.

„Tak už nebul a pojď si sednout tamhle na lavičku a koukej startovat s lízáním, než se ti rozteče.“

Usazení na lavičce s taškami před nohama si oba pochutnávali na studené dobrotě. Kája ještě párkrát popotáhl, zároveň se ale před Otou styděl, že ho viděl brečet. Když mu v ruce zbylo jen dokonale očištěné dřívko, řekl: „Děkuju.“

„Jasan, a teď vybal, co se stalo,“ odpověděl Ota. Zároveň obloučkem hodil svoje dřívko do záhonu keřů před nimi. Kája si chvíli hrál s tím dřívkem v rukou. Rychle přemýšlel, co Otovi říct. Nechtěl, aby se mu smál. Rozlomil dřívko, které žmoulal v rukou, na polovinu a stejně jako on ho hodil před sebe.

„Prý jsem fašoun,“ vyhrknul rychle.

„Co to meleš?“ podivil se Ota.

Kája mu tedy vyprávěl, co se stalo, že vlastně kvůli tomu brečet nechtěl, ale že to nějak samo, že si při tom běhu asi trochu zvrtnul nohu a taky asi trochu mu něco vlítlo do oka.

Ota se na něj pousmál.

„No, tohle ti asi musí vysvětlit rodiče. Ale buď v klidu, žádněj fašoun nejsi. Jenom máš německý

jméno, protože máš asi předky Němce. Wachtl, chápeš? Jsme na tom stejně. Já jsem Müller a moji staříci jsou Němci. U nás se doma mluví německy, teda v přízemí, kde bydlí staříci. Já mluvím německy stejně jako česky. Copak u vás se tak nemluví?“

„Doma ne. Já začal chodit k babi hodně až teď, protože máma říkala, že se jí pletou do života. Já vím, že babi a děda spolu mluví německy, ale jen když jsou sami. Když tam přijdu, tak ne.“

„Já myslel, že babi je sama. Asi to mám nějak pomotaný,“ skočil mu do řeči Ota. „A vždyť je to fuk. Prostě ty kecy kamarádů pusť z kedlubny,“ a zaťukal prsty Kájovi na hlavu.

Ten se usmál. Označení hlavy jako kedlubna se mu líbilo.

„Tak jo, ale stejně budu muset na ně něco vymyslet.“

„Nech to uzrát, říká můj fotřík, a dělej jako by nic. Bude je to štvát. Hele, jestli chceš, já chodím do vodáckýho kroužku. Mohl by ses přijít mrknout. Projedem se v lodi. Dostal jsem teď starej vyřazenej vertex. Budu ho opravovat a hodila by se mi pomoc. Pak bys jezdil jako háček, teda vepředu. Náš vedoucí je v pohodě a potřebujeme novou krev. Navíc od babi to máš kousek.“

Kája konec Otovo povídání poslouchal s otevřenou pusou. On, který zatím není v pionýru, by mohl do vodáckého kroužku? Tak to je sen, pomyslel si.

„Zrovna jdu k babi a jezdit na lodi bych moc chtěl. Plavat už umím,“ odpověděl.

„Tak polez, máme společnou cestu.“

Kája šel vedle Oty a připadal si mnohem starší. Na Tondu a spol. si už ani nevzpomněl. Po cestě mu dal Ota ještě nějaké rady, jak se doma zeptat, jestli může do „vodáka“, kdy jsou schůzky a co bude potřebovat. Jak Kája zjistil, Ota bydlel na začátku dlouhé ulice a babi tam, kde tahle ulice končí.

„Tak čus a jak ti vlastně říkaj, jako přezdívkou?“ zeptal se Ota.

Kája zavrtěl hlavou, že žádnou přezdívku nemá, pokud se teda nepočítá fašista.

„Tak víš co, od teď seš Čárlí. Jo, a mně říkaj Pinky,“ dodal a otevřel branku od zahrady.

„Tak jo. Ahoj,“ zvedl Kája ruku na pozdrav.

„Říkej čus,“ otočil se na něj Ota. „Německy Čárlí, německy,“ usmál se, zavřel branku a zmizel. Kája pokračoval k babi. Už ne k babičce. Strašně moc se snažil v paměti přehrát vše, co mu Ota říkal, aby na nic nezapomněl. Vešel do domku, otevřel

dveře od kuchyně a uslyšel babi: „Bože můj, kde ses toulal?“

Kája se hlasitě rozesmál.

Jestli má bůh jméno, bude asi Ota nebo Pinky, napadlo Káju.

3.

„Mami, já mám takovou prosbu. Vidíš, že mi to dovolíš?“

„Tak spust', ty mudrlante,“ odpověděla Kájova maminka, „ale předem nic neslibuju.“

„Chtěl bych chodit do vodáka,“ vyhrkl, „teda jako na vodácký kroužek.“ S napětím čekal na odpověď a zároveň si v hlavě připravoval další argumenty, informace a všemožné sliby, jen aby dostal mamčin souhlas. Ta stáhla z ruky Kájovu ponožku, na které se snažila vyspravit díru na patě, položila ji na stůl a s rukama v bok se postavila před syna. Tomu bylo jasné, že s otázkou měl počkat zřejmě na vhodnější chvíli.

„Klidně, když chceš.“

„Fakt, mami, děkuju, slibuju, že se budu učit a uklízet a dělat všechno, co budeš chtít,“ spustil Kája vodopád slov, jen aby si to nerozmyslela.

„No, svoje povinnosti znáš, že se musíš učit, je jasný. Nějaký kroužek ti alespoň vyplní čas a něco nového se tam taky naučíš. Navíc nezapomeň, teď když tu není táta, je spousta věcí na tobě. Seš tu holt jedinej chlap. Jo a pro tvou informaci, vedoucí vodáků je Pepa Housar, můj spolužák ze školy, takže budu o všem vědět. Je ti to jasný?“

A bylo. Kája si vzal k srdci nejen slova mámy, ale hlavně, co mu radil Pinky. Ve škole dělal jako by nic, kluky z party zdravil už z dálky a na občasnou narážku nereagoval. Naopak, pokud někdo něco utrousil, začal dělat, že kašle. To později zdokonalil přetažením trička přes pusu. A bylo to tady. První schůzka na vodácký kroužek vycházela skvěle. Měl potom rovnou zůstat spát u babi.

„Tak ať se ti tam líbí a s Pepou jsem mluvila, ví o tobě, že přijdeš. Zítra mi pak musíš všechno vyprávět,“ vyprovodila ze dveří Káju maminka.

„To se spolehni, a mami, do školy všechno mám,“ ještě zakřičel na rozloučenou, když už sbíhal ze schodů.

Nejprve zamířil k babi. Tam si odložil tašku, převlékl se do nové teplákové soupravy a vyrazil na „plovárnu“, jak se místu, kde vodáci měli klubovnu, říkalo. Od domku babi, kde končila asfaltová silnice, vedla polní cesta ke starému mlýnu, dnes sloužícímu jako malá vodní elektrárna, jak se později Kája dozvěděl. Minul zeď stavení patřícího k mlýnu a podél plaňkového plotu, za kterým byl hustý porost smrčků, došel k vjezdové bráně, nad kterou se klenul plechový nápis Vodácký oddíl. Před očima se mu objevil výhled na travnatou plochu

zakončenou třpytící se vodou řeky. Na levé straně areálu u břehu byla dřevěná stavba.

Otočil hlavu a tam mezi vzrostlými stromy se houpala nějaká loď zavěšená na řetězech.

Na této houpačce posedávaly dvě holky a jedna z nich, taková zrzka, na něj houkla: „Co hledáš?“

„Ahoj, já hledám Otu, teda Pinkyho,“ odpověděl.

„Ten je v klubovně,“ ukázala prstem na dřevěnou budovu.

Kája nervózně přešlapoval. Moc se mu nechtělo samotnému jít tam, kam mu ukázali, tak zrzka seskočila z houpačky a rukou ho zvala dovnitř.

„Pojď, já tě tam dovedu.“

„Pinkyyyy, návštěva,“ zavřeštěla po vstupu do budovy.

Ten se okamžitě objevil v otevřených dveřích na druhé straně. Kája si všiml, že za nimi je hned řeka.

„Kde se flákáš?“ přistoupil bez pozdravu k němu, vzal ho za ramena a směřoval ho z prostorné chodby doleva. Velká místnost s dlouhým stolem vzadu, okolo něj lavice a židle. V jednom rohu stála velká litinová kamna, do jejichž horních dvířek strkal pohrabáč vysoký muž.

„Vedu novou krev,“ oznámil Pinky směrem ke kamnům.

Dlouhán s delšími vlasy v culíku se otočil. Přendal si pohrabáč do levé ruky a pravou podával Kájovi.

„Ahoj, já jsem Josef,“ potřásl si rukou. „Ale všichni mi říkají Chosé a tak trochu jsem tady vedoucí tohoto spolku. Už na tebe čekáme, máma mi dala echo. Hele, Pinky, ukaž mu to tady, já dodělám ty kamna.“

A tak se Pinky chopil role průvodce a začal hned vysvětlovat, že tohle je klubovna, na stěnách jsou pověšený starý pádla jako trofeje a tady že musí bejt strašně uklizeno, protože na to je Chosé hroznej pedant. Vešli zpět na chodbu. Pinky pokračoval, že celá ta druhá část je loděnice, kde jsou uloženy lodě a další výbava. Otevřel dveře a Kája uviděl lodě vyrovnané vždy tři nad sebou, při stěně pádla a další věci. Celou přední stěnu loděnice tvořily posuvné dveře, které teď byly otevřené. Prošli dokola a prázdnou stěnou vstoupili na prkenné molo, pod kterým šplouchaly vlnky protékající řeky.

Na pravé straně zhruba sto metrů od loděnice hučel splav, jehož pravou stranu tvořil náhon k turbíně elektrárny a dál tam navazovaly stavby mlýna, okolo kterých Kája přicházel. Nalevo se řeka asi po dvou stech metrech stáčela a mizela za stromy.